

[Poul Møller.]

ministeren var tilsyneladende ganske ubekymret over denne situation, da han gav sin redegørelse i går. Det, som var alfa og omega for hans politik, omtales praktisk talt ikke, når han skal give en økonomisk redegørelse her i tinget, som tilfældet var i går.

Vi var bekymrede for overskudsteorien og imod den, fordi vi ustandseligt fremhævede, at overskuddet ingen sikkerhed giver os for at få inddæmmet den falske købekraft, for det afgørende er, om man bruger dette overskud, og hvornår man bruger denne købekraft. Den høje regering har leveret bevis for overskudsteoriens sammenbrud ved at bruge overskuddet og ved at bruge det på det mest uheldige tidspunkt, man kan tænke sig, nemlig på et tidspunkt, hvor inflationstendenserne virkelig spirer frem overalt i den danske økonomi. Dette er ikke kun et postulat. Det fremgår tydeligt af de beregninger, man har gjort sig i det høje finansministerium, siden tinget i slutningen af marts vedtog finansloven, siden vi læste den økonomiske årsoversigt i slutningen af marts. Der er i løbet af disse to måneder sket udgiftsstigninger på statsbudgettet på 820 mill. kr. De modvirkes ganske vist delvis af forventede indkomststigninger som følge af den større købekraft på 240 mill. kr.

Statens overskud på drifts- og anlægsbudgettet er efter finansministeriets opgørelse nu ikke længere vurderet til 1.025 mill. kr., som dengang folketinget vedtog finansloven, men kun vurderet til 515 mill. kr., og når statens udlånsforpligtelser, afdragsforpligtelser og kapitalforpligtelser er afholdt, er det kasseoverskud — budgettet til 425 mill. kr. — der skulle begrænse forbruget, allerede nu forandret til et forventet underskud på 155 mill. kr.

Talen om, at man fører det store og det høje overskuds politik, kan i hvert fald ikke føres længere. Den politik, man gik til valg på, har man ikke længere, og man har ikke anvist noget andet, som kan sættes i stedet for. Da oppositionen ønskede overskuddet gjort mindre gennem besparelser på de offentlige drifts- og anlægsudgifter, gennem en omlægning af skattesystemet, som fremmede den private opsparing, og gennem en almindelig skattereform, blev

det anset for at være det mest uansvarlige, man overhovedet kunne foreslå; fra alle regeringspartiernes talsmænd lød det i kor, at det var uansvarligt, og også fra den højtærede finansminister, som ikke har ladet nogen lejlighed gå fra sig til at sige, at det var nødvendigt med disse store overskud. Men nu, nu er de væk og forandret til et underskud. Den højtærede statsminister er tilsyneladende uanfægtet og den højtærede finansminister vel også — ja, det ved jeg ikke, men den højtærede finansminister er i hvert fald stadig væk finansminister.

Jeg spørger derfor den høje regering: hvordan vil man dække det finansieringsbehov, der nu er udækket? Vil staten skaffe sig midler ved at belaste obligationsmarkedet? Hvis man i den nuværende situation med de nuværende kurser, med den nuværende rentefod, går til at belaste obligationsmarkedet for at skaffe dækning for statens udlånsforpligtelser, kan det vel ikke længere siges at være forsvarlig politik, heller ikke ud fra socialdemokratiets synspunkt. Vi kan ikke komme til at arbejde med lavere kurser end dem, man har i øjeblikket; realkreditens grundlag er allerede bragt i fare ved de overordentlig lave kurser, man nu har.

Jeg har hørt elskværdige presserøster sige: var det ikke netop det, man ville med VK-planen, at man ville have den høje rente? Jeg vil gerne her for at undgå enhver misforståelse fremhæve, at den såkaldte VK-plan tilsigtede en omkostningsnedgang og ikke en omkostningsstigning, sådan som vi har fået. Den tilsigtede besparelse på de offentlige budgetter og ikke udgiftsforøgelser. Den skulle forøge den private opsparing i takt med, at man nedsatte den offentlige opsparing, og ikke forøge det private forbrug.

Den højtærede statsminister talte i går til os om den private opsparing og sagde, at han ville godt være med til at fremme den private opsparing; men det afgørende var, at denne stigning i den private opsparing ikke gik ud over den offentlige opsparing. Ja men hvordan kan den højtærede statsminister i dag tale om en offentlig opsparing? Den eksisterer jo ikke længere; der foregår jo ikke længere nogen offentlig opsparing i Danmark over statsbudgettet, det er forbi. Jeg ved godt, at inertiens lov